

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

VÁLKA PLÁSTVÍ

ZAKONČENÍ KULTOVNÍ SCI-FI

JOSEF PECINOVSKÝ

VÁLKA PLÁSTVÍ

JOSEF PECINOVSKÝ

VÁLKA PLÁSTVÍ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2015
Cover Illustration © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2015

ISBN 978-80-7425-250-1

Prolog

Kastor připravil podle obřadních zvyklostí Iškarů Deukovo tělo na Dalekou cestu. Umyl nebohého bratra, zabalil ho do staré přikrývky, protože žádný lepší rubáš nenašel, a pak jej uložil do vykopané jámy, protože nikde nebyl k dispozici vhodný zámor. Nenechal si od nikoho pomoci, a Ramon i Diana tomu vlastně byli rádi. Proto jen Kastor mohl vidět nahé tělo svého bratra.

Jen on viděl, co s ním v plástvi udělali. Viděl a zhrozil se toho. Viděl a nemohl tomu uvěřit. Deuk byl odsouzen k smrti, a jen víra, že se setká s bratrem, ho udržovala při životě. Nakonec se dočkal Kastora, prozradil mu aspoň část svého tajemství a pak klidně zemřel.

Chvíli postáli nad prostým hrobem a Kastor přeříkal slova, která mohl několikrát jako dítě slyšet při podobných obřadech. Nikdy je nezapomněl. Žádal boha Iškarů, aby se slitoval nad nebohým poutníkem, dal mu klidné odpočínutí, šťastný lov a bohatý zámor.

V té pohnuté chvíli Kastor Deukovi slavnostně slíbil, že vyhledá Qantuna a pomstí se mu tak, jako ještě nikomu. Pak se zarazil. Podobnou přísahu vyslovil, co se týče jistého Izmaela Zingara, a pak si připomněl okamžik, kdy mu sám podal ruku. Izmael Zingar brutálně znásilnil Yoshidu, kterou tenkrát Kastor miloval.

Udělal to proto, aby Kastora ponížil. Izmael a Qantun. Teď jsou tu dva muži, které Kastor stále bytostně nenávidí.

Stmívalo se. Nastal čas odejít.

Už během pohřbu Kastor pozoroval, že se dosud přívětivá obloha začíná zatahovat. Když se vraceli do osady, aby posbírali své věci, začaly padat první vločky.

Kastor ihned vydal pokynu k odchodu, ale sotva se dotkli nohama svahu, ucítili ledové jehly prudkého větru. Sníh padal stále hustěji, brzy nebylo vidět na krok. Lezává bílá hmota bodala do očí a zalézala až pod kůži. Za normálních podmínek bylo třeba jít několik hodin usilovným pochodem. Vánice, stejně nečekaná jako prudká, zcela znemožňovala chůzi.

Ač nerad, musel dát Kastor svým druhům pokyn, aby se vrátili. Málem v té bílé tmě nenašli cestu zpět.

Usadili se v Ramonově chýši. Pokud to bylo možné, zavřeli všechny díry, kterými se nečas dral dovnitř, a Ramon se pokoušel rozdělat oheň. Kastor mu to nedovolil, protože chatrč napůl utopená v zemi neměla žádný komín.

„Udusili bychom se tu,“ řekl.

Zabalili se do houní, přežvykovali nechutné studené maso z konzervy, a čekali, až ta kalamita skončí.

Vichřice zuřila dva dny.

Kastor se probudil do úplného ticha. Kolem byla naprostá tma, ale jeho schopnost vidět ve tmě ani tady nesehávala. Na sousedním lůžku ležel schoulený Ramon, který si pořád stěžoval, že je mu zima. Teď konečně usnul.

Diana tu však nebyla.

Otevřel dveře, byly zatarasené horou sněhu. Pokud se tudy prohrabala ven Diana, muselo to být už před několika hodinami, když sníh opět zatarasil cestu ven. Kam se ale to nebohé děvče podělo?

Kastor se sám pustil do hrabání tunelu, a trvalo mu dobrých deset minut, než se prodral sněhovou pokrývkou až na denní světlo.

Slunce odrážející se od bílé pláně oslňovalo.

Osada zmizela pod bílým nánosem. Kastor odhadl, že během vánice napadlo přinejmenším půl třetího metru sněhu. Na to, aby se vydali přes horský hřeben do plástve, nebylo ani pomyslení.

Kastor věděl, že je to poslední záchvat zimy; vždyť už mělo nastat jaro a Iškarové orali svá skromná políčka a chystali se k osevu. Teď jim zima, která se nechtěla vzdát vlády, připravila nepěkné překvapení.

Slunce ale mělo sílu a Kastor doufal, že během několika dní sníh roztaje. Ale jako kdyby sama příroda Kastorovi nechtěla dopřát, aby se vydal na nebezpečnou cestu. To ještě nevěděl, že zůstanou v osadě uvěznění dlouhých pět týdnů...

Pokud to ale potrvá déle, nastane nedostatek potravin. Kastor se dokázal prohrabat za Ramonovy pomoci ke krechtu. Našli tuřín, vodnici, řepu, hromádku zmrzlých brambor. Zbytky první úrody. S tím se dlouho vydržet nedá. Ostatní potraviny někam zmizely – že by si je s sebou odnesli Iškarové?

Kam ale zmizela Diana?

Kastor nikde nespatrił jedinou stopu.

* * *

Velký hnědý medvěd se již před týdnem probudil ze zimního spánku a také on byl sněhovým přívalem zaskočen. Mrzutě se prodíral sněhovými závěsemi, měl pohublé břicho, krutý pocit prázdného žaludku, a marně pátral po nějaké kořisti. Sněhová vrstva ho dokonale izolovala od vrstvy zelené potravy a on se marně snažil prohrabat na její dno.

A pak něco ucítil.

Nevěděl, že je to člověk, nevěděl, že člověk představuje nebezpečí. Ve věku plástve se medvědi přestali setkávat s lidmi, až z nich ztratili přirozenou bázeň.

Jediné, co teď medvěd věřil, byla kořist.

Slyšel, jak se k němu něco valí shora po svahu.

Podivný tvor rozrážel sních právě tak lehce, jako kdyby kráčel pod vodní hladinou. Šel neomylně vpřed, sních před ním uhýbal, jako kdyby jej rozhrnoval radlicí.

Medvěd se bořil do sněhu až po břicho, a dělalo mu velké potíže se vztyčit na zadní, ale nakonec to dokázal.

Podivné těleso se vymrštilo, jako kdyby je vymrštil katapult. Neomylně zasáhlo medvěda do hrudi. Šelma zakolísala a chtěla vetřelce zabít máchnutím packy. Pozdě, těleso odskočilo a zmizelo medvědovi se zorného pole. To ale jen ta zvláštní bytost, která se chovala zcela jinak, než by mohl medvěd předpokládat, vyskočila do výšky a dopadla medvědovi na záda. Prudký úder srazil velkou šelmu zpět do sněhu, a rána vedená přímo na čelo zbavila medvěda vědomí. Mohutný savec už se nikdy nedověděl, že mu po dalším úderu praskla lebka.

Podivný tvor stál nedaleko, klidným pohledem pozoroval mrtvolu, která se ještě třásla v posmrtných křečích. Lidská ruka, malá a něžná, začala urovnávat šatečky, které medvěd mohutnou prackou roztrhl.

* * *

Diana se vrátila po třech dnech. Nikdy nikomu neprozradila, kde byla, a jak se jí podařilo tu dobu přežít v horském terénu. Když se jí na to Kastor několikrát zeptal, nikdy nedala najevo, že ho slyší.

Prostě přišla, sedla si na palandu, přitáhla kolena k bradě a mlčela. Kastor se zhrozil, když zjistil, že Diana byla venku oblečená jen v prostých šatečkách, a nechápal, jak se mohlo stát, že má šaty na zádech celé rozedrané. Na těle však neměla ani škrábnutí.

A doslova šok utrpěl, když venku na plácku, který s Ramonem stačili proházet, hned při ústí cestičky, která vedla ke krechtu, našel ležet mrtvého medvěda. Jako kdyby sem spadl z výšky...

Ne, medvědi nelétají. Kdosi vlekl mrtvé tělo sněhovým příkrovem, jak ukázaly brutální stopy. To přece Diana nemohla dokázat...

Ukázalo se, že medvědovi kdosi rozbil hlavu; na jeho mozku právě hodovali havrani.

Kastor se podíval na Dianu a dostal strach. A ona se jen mile usmívala, mlčela, byla netečná ke všemu, co se dělo okolo ní, skoro nejedla, běžné činnosti vykonávala mechanicky, ale vydržela dlouhé hodiny sedět bez hnutí s koleny přitaženými k bradě.

Druhý den se na medvědí mrtvolu snesli havrani a supové. Havrany se podařilo odehnat, supové jen poodlétli o pár metrů dál a drze čekali, až se Kastor opět vzdálí. Pak vyšla z domku Diana. Zastavila se a ostře se na supy podívala. Ptáci se prudce vznesli a už se tady nikdy neukázali.

Kastor medvěda rozporcoval sekyrkou a maso uschoval před mrchožrouty do krechtu.

O přípravu potravy se staral Ramon, ostatně bylo to jednoduché. Medvědí maso na všechny způsoby, někdy s červenou řepou, jindy s tuřínem a občas se shnilými brambory nebo plackami upečenými ze zbytků mouky. Krecht vydával poslední zbytky úrody, kterou údolí Iškarů vydalo za první léto. Kastor si uvědomil, že kdyby tady Iškarové zůstali, byl by se zásobování skutečně velký problém. Musel by se zase ponížít a jít žebrať do plástve. Nechápal, proč půda v údolí Iškarů rodila tak málo.

Po týdnu jako kdyby se Diana probudila. Kastorovi připadalo, jako kdyby se znovu narodila. Na události posledních dní se vůbec nepamatovala. Dala najevo velké překvapení nad tím, jaké maso to Ramon porcuje, a na otázky stran medvěda vůbec nereagovala.

Konečně mrazy povolily a slunce začínalo ukazovat svou sílu.

Nastal čas odejít.

Intro

Představte si svět, který je tak přelidněný, že celý povrch kontinentů je zastavěný až do výšky několika set metrů. Představte si svět, kde většina lidských bytostí pozbyla vlastní vůli a žije jen proto, aby pracovala a regenerovala své síly. Představte si svět, v němž je společnost rozdělena na pracující a vyvolené, představte si svět, který tak připomíná strukturu úlu, že se pro běžné pojmy používají slova jako trubec, dělnice, královna...

V tomto světě, v úseku zvaném plástev A24, se kdysi narodilo malé děvčátko. Jmenovalo se Diana a osud mu určil stát se královnou. Tím osudem byl ale Cornelius Zwada, bezohledný pán nad lidskými životy, mstivý a zákeřný člověk. V nestvůrném masivu plástve pracují miliardy bezprávných otroků, běžně zvaných trubci, a zdrojem těchto pracovních sil jsou právě královny, deformované lidské samice, skýtající dlouhá léta tisíce oplodněných vajíček denně. Z toho marasmu vysvobodil malou Dianu její strýc Mon Lester, který se stal podivnou souhrou okolností zajatcem vlastní plástve. Sama plástev A24 byla však světem natolik prohnilým, že její vládci už nestačili zabránit živelným pohromám, které plástev v konečném důsledku zničily.

Zřícení několika sektorů dokázali Mon Lester i Diana uniknout a přežili v osadě svobodných lidí, žijících

na poloostrově vybíhajícím daleko do moře. Všemocný Zwada, který si jen pohrával s lidskými osudy, měl při této katastrofě zahynout. Jenže jak se ukázalo, Zwada je patrně nesmrtelný. Kdesi v troskách centrálního výpočetního systému se našla kopie jeho osobnosti, a tak se Zwada objevil znovu, tentokrát jako reaktivovaný duplikát.

Jenže nejmocnější z mocných neukládal svou paměť pravidelně, a tak se místo sedmdesátiletého kmeta na světě objevil dvacetiletý mladík; ovšem se stejnými povahovými rysy.

V témže světě, ale o nesmírné množství pater níž, v sousední plástvi A30, se v kmenech Iškarů narodila zhruba ve stejné době dvojčata. Stalo se tak na dně plástve, kde žili lidé vyloučení ze společnosti. Malý Kastor, na rozdíl od ostatních Iškarů i od svého bratra Deuka, neviděl ve tmě, a tak ho vlastní kmen vyštval do nesmírnosti plástve. Hoch se však po mnoha peripetiích dostal do tamní obytné sféry a měl to štěstí, že se mohl dát na dráhu profesionálního vojáka, tedy povolání velmi váženého.

To však bylo součástí širokého záměru generála Clarka, který si Kastora oblíbil a de facto ho adoptoval. Kastor se stal příslušníkem speciální jednotky Bojovníků spravedlnosti; útvaru, který měl za úkol vyčistit dno plástve od parazitujících kmenů.

Když však Kastor zjistil, že jeho rodnému kmene hrozí likvidace, rozpomenul se na krásné časy svého dětství a vyvedl Iškary ze dna plástve do svobodného světa. Zelené údolí mezi alpskými vrcholky se mělo stát novým útočištěm kmene, ale neexistovala moc, která by tyto lidi

navyklé zahálce dokázala přimět k smysluplné činnosti. Obdělávání půdy jako zdroj obživy považovali za zbytečné, když nedaleko byla plástev, kde se dalo najít vše, co potřebovali.

Ale plástev A30 se dostala do vážného ohrožení. Při neopatrné manipulaci s nebezpečnými zbraněmi se rozrostl uprostřed výrobní sféry nesmírný nádor hnědého moru, zákeřné hmoty, která pohltí vše, co se jí dotkne. Hnědý mor lze zlikvidovat jen přímým slunečním světlem, to však není hluboko v nitru plástve možné. Navíc se z obří houbele začínaly vynořovat podivné nestvůrné postavy, vraždící na potkání každého, kdo se přiblížil.

Kastor byl jedním z mála lidí, kteří měli reakční dobu dostatečně krátkou, aby mohli vetřelcům vzdorovat. Ale ani on nedokázal zabránit sekundárním produktům houbele, pontesimálním vláknům, aby nenarušila integritu výpočetního systému, a Mocný Dijon se raději sám odpojil, než by riskoval vlastní zničení. Bez výpočetního systému plástev kolabovala a Kelvin Ross, odpovědný za spolupráci s Mocným Dijonem, zjistil, že nezná vstupní hesla. Tento dávno zapomenutý prostředek identifikace přístupu zavedl právě Cornelius Zwada, ale v současné době toho muže nikdo nemohl najít.

Zwada totiž jako oběť ženské pomsty v oné houbeli hnědého moru uvízl, a jeho mrtvé tělo zde bylo možné za určitých okolností zahlédnout.

Nikdo se nikdy nedoví, jakou částku museli vládcí plástve A30 zaplatit, aby se znovu aktivovalo Zwadovo poupě a aby se tento muž mladistvého vzezření opět mohl pohybovat po světě. Když zjistil, co se po něm žádá, s přehledem se vžil do svého minulého já a zprovoznil

Mocný Dijon během několika hodin... A se stejnou obratností se během několika dní dokázal opět zmocnit i vlády nad touto pláství.

Svět plástve je však prosycený nenávisť a zvůli celý. Doktor Hippopotamus, který žil jednu dobu ve vyhnanství v přírodní sféře, byl znovu povolán do plástve a pověřen řízením líhně. Nedokázal však sledovat utrpení královen, bytostí, v nichž už nezbylo nic lidského, a v jediném okamžiku je všechny zahubil. Za tento zločin, který mohl celou plástev A24 znovu odsoudit k zániku, očekával přísný trest, ať už smrt nebo aspoň potrubčení, ale vládce Lago rozhodl jinak. Pověřil doktora experimentem, při němž se mělo vyzkoušet, zda je možné vytvořit královnu i z dospělé ženy, a ne jen z nemluvněte, jak doposud tvrdily oficiální teorie.

Lago dobře věděl, že tou ženou bude Diana Lesterová, která se vypravila do plástve v naději, že se zde zbaví zruďné tělesné deformace; hormonální injekce, jež dostala jako nemluvně v přípravce královny, způsobily, že jí narostlo šest prsů. A právě Diana se měla opět stát královnou, a tentokrát jí k tomu měl dopomoci její přítel. Lago z povzdálí sledoval, co se bude dít, ale netušil, že se i díky shodě okolností, tuposti safetů a neschopnosti dohlížející lékařky podaří doktorovi během výpadku Mocného Dijonu vyhnout všem nástrahám a uniknout z líhně.

Přítom dvojice uprchlíků dokázala využít nosných prvků plástve, Bennetova ramena, a rychle proklouzla až na samotné dno. A když už bylo jisté, že oba uprchlíci budou dopadeni, zasáhla opět náhoda. Objevil se sližák, bájný kraken dna plástve, který likviduje vše živé.

Nevšímal si doktora ani Diany a pohltil pronásledovatele, hřmotné a tupé, neúplatné safety. Anebo to nebyla náhoda?

V každém případě se Hippopotamovi a Dianě podařilo uniknout na pustý ostrov kdesi daleko v moři, ale je to prokleté místo, kde se kdysi odehrála traumatizující událost, která měla tak těžký dopad na psychiku Dianiny matky Elly, že neváhala spáchat sebevraždu a vzít s sebou strůjce všeho svého neštěstí, samotného Zwadu...

Ale Zwada jako bájná hydra se znovu a znovu rodí v četných kopiích a kuje pikle i proti vlastní plástvi. Ano, skutečnost, že si nedokáže připomenout vše, co spáchal ve své předchozí existenci, způsobila, že vlastně vedl souboj sám se sebou. Houbel hnědého moru je totiž branou do jiného prostoru, sekundární houbel je ukotvena v dceřiné plástvi FAER 63-07 a zde jsou pod velením jistého Ottara Ongeho šlechtění speciální trubci typu nezmar, nezničitelní létavci, vždy připravení k útoku.

Naplánovaná akce se nezdařila díky tomu, že sám strůjce tohoto útoku, Zwada, poslal proti nezmarům to nejlepší, co měl; kapitána Kastora Clarka, který se obětoval a pronikl houbelí až k doupěti útočníků. Bitva na dně plástve, při níž všichni nezmaři zahynuli, se měla stát velkolepým návratem Kastora Clarka do plástve, stejně jako jeho zásah proti dvěma agresivním vosám, které vyslal vládce sousední plástve Lago, aby se konečně zbavil pro-radného Zwady.

Ale Zwada žije dál. Kapitán Kastor Clark se vrátil do své osady, jen aby zjistil, že je vylidněná. Takřka celý jeho kmen kdosi vylákal zpět do plástve a umírající bratru o tom podal jen kusé informace. Z jeho věrných mu

zbyl jen prostáček Ramon a Diana, která je však jen kopií skutečné Diany. Kastor něco tuší, ale nedovede si existenci této ženy nijak vysvětlit. V plástvi však zůstaly dvě další ženy, které musel opustit. Anabela, jeho adoptivní matka, která se o něj starala v nejtěžších okamžicích při adaptaci mezi vyvolené, a pak Yoshida, dívka, k níž kdy si mladý kadet zahořel velkou láskou. Ale jak běžel čas, z Kastorova srdce se toto děvče začalo vytrácet...

Nyní však přichází čas posledního návratu...

1. Plán operace Hannibal

Investigatorovi od Mocného Durhamu. Přísně tajné!

Věc: Informace o osobě.

Jméno: Cornelius Zwada.

Krycí jméno: Hal Dornig.

Druh: Homo sapiens sapiens.

Kategorie: Vyvolený.

Věk: Virtuálních 74 let, biologických asi 24.

Forma existence: Kopie.

Pohlaví: Mužské.

Vzdělání: Všeobecné střední, vysokoškolské na katedře experimentální matematiky. Speciální kurzy programování se zaměřením na velké výpočetní celky.

Zařazení: Nejisté, právně nepodložené.

Doplňující podrobnosti: První zaznamenané úmrtí před 20 lety při Velkém kolapsu plástve A24; před 12 lety reaktivován, druhá smrt před osmi měsíci (nezvěstný, prohlášen za mrtvého). Opětovně reaktivován na žádost plástve A30. Text protokolu v příloze č. 1 tohoto dokumentu. Rada plástve A24 vyslovila předběžný souhlas za podmínek, které jsou součástí zvláštního ujednání. Text ujednání v příloze č. 2 tohoto dokumentu.

Zálohování osobnosti provedl Zwada naposledy ve věku 23 let 4 měsíce 18 dní. Vždy reaktivován do tohoto stavu. Jeho vzhled a intelekt tedy neodpovídá absolutní délce života.

Popis osoby: vizáží odpovídá biologickému věku reaktivátu. Postava prostřední, slabá. Vpadlý hrudník, nepříliš vyvinuté svalstvo. Výška 168 cm, hmotnost 59 kg. Krk úzký, dlouhý. Obličej oválný. Nos přímý, úzký, střední hloubka kořene, základna skloněná dolů. Oči zapadlé, rozložené neobyčejně blízko u sebe, šedé. Obočí šikmé dovnitř, nepatrné. Čelo vysoké, šikmé. Úzké rty, obvykle sevřené. Brada rovná. Tvář si holí jen zřídka, strniště neurčité barvy, spíše šedé. Vlasy nakrátko střižené, řídké, neurčité barvy, spíše šedé. Uši oválné, odstávající, posazené šikmo k týlu.

Chrup úplný, zdravý, zuby lehce nažloutlé.

Hlas: vysoce postavený, někdy přechází do falzetu. Nahrávka v příloze č. 3 tohoto dokumentu.

Zvláštní znamení: Páteř vychýlená vpřed, má nepřirozeně dlouhé ruce. Neobvyklá houpavá chůze. Na pohled poněkud neohrabaný.

IQ – 160 při posledním testování.

Zdravotní stav: Odpovídá věku i postavení reaktivátu. V neurčitých intervalech se u něj projevuje hypersexualita, která s věkem nijak neochabuje. Nemoc nikdy neléčena. Předpokládá se, že v okamžiku orgasmu může dojít ke krátkodobému pominutí myslí s důsledkem zavraždění objektu sexuálního zájmu.

Vývoj zaměstnání: Stážista v plástvi C44, později návrat do plástve A24. Programátor, vývojář. Podnikatel v oblasti bioelektroniky. Podílník ve firmě Diaps, s. r. o. Firma ukončila činnost během velkého kolapsu Plástve A24. Politická činnost: člen rady plástve A24, člen předsednictva rady plástve A24. Druhý předseda rady plástve A24. Předseda rady plástve A24 až do Velkého kolapsu plástve A24.

Válka pláství

První reaktivace proběhla spontánně, na základě usnesení Rady plástve o reaktivaci všech postižených Velkým kolapsem. Dostal zvláštní postavení, protokol přiložen. Odmítl spolupráci s Radou plástve A24 a raději emigroval. Několik měsíců nebylo možné jeho pohyb sledovat.

Později působil v plástvi A30; jeho postavení zprvu nejasné, vystupoval pod krycím jménem Hal Dornig. Na některé osoby plástve A30 měl značný vliv. Dosáhl neoficiálního postavení vládcе plástve A30, oficiálně je však zařazen jako první asistent předsedy Rady plástve A30.

Z neznámých důvodů několik měsíců nezvěstný, prohlášen za mrtvého. Na výše zmíněnou žádost plástve A30 znovu reaktivován. Stalo se tak na základě zákona o mimořádných opatřeních v době nejvyšší nouze a v rámci dobrých vztahů mezi plástvemi. Částka, kterou plástev A30 za tuto službu zaplatila, činí (údaj neuveden).

Současné pracovní postavení: Nejasné. Vystupuje sice jako asistent předsedy Rady plástve A30, ale de facto stojí v čele jako neomezený vládce. Do této funkce ale nikdy nebyl oficiálně zvolen ani jmenován, přesto je toto postavení všeobecně respektováno.

Poznámka: Druhá reaktivace nebyla nikdy oficiálně schválena, proběhla pouze na výslovnou žádost předsedy Rady plástve A30. Je tu reálné podezření z předání velkého úplatku. Zwadovo poupě proti všem předpisům nebylo po první reaktivaci zničeno.

Poznámka: Další reaktivace nemožná. Zwadovo poupě bylo po druhé reaktivaci zničeno.

Cornelius Zwada je podezřelý z toho, že svou nečinností zavinil kolaps plástve A24 s nesmírnými škodami, při

němž došlo k likvidaci desítek tisíc lidí a neurčitého množství pracujících. Zwada se rovněž podílel na pokusu vyřadit z provozu část plástve A30.

Zwada je hlavním podílníkem soukromé plástve FAER 63-07, která je nyní považována za sídlo zločinecké organizace. Zpráva o činnosti této plástve v příloze č. 4 tohoto dokumentu.

* * *

Plástev vytvořila sféru a zavřela zrak.

Plástev izolovala sféru a zavřela sluch.

Plástev naplnila sféru kyslíkem a zavřela čich.

Plástev kolem sféry odpojila gravitaci a zavřela hmat.

Plástev vytvořila clonu a zavřela chuť.

Vznikla sféra.

* * *

Desítka mužů, shromážděných pod sférou, přerušila kontakt se světem i s Mocným Durhamem záměrně. Bylo to užitečné opatření. O některých vysloveně lidských kontaktech neměl – a ani nesměl – Mocný Durham nic vědět. A neměli o tom vědět ani mnozí další lidé.

Jsou chvíle, kdy by byla přítomnost receptorů Mocného Durhamu na obtíž. Většinou tito muži využívali sféru při milostných avantýrách nebo při obchodních jednáních.

Tento případ byl jiný, nešlo o sex ani o ekonomiku. Ještě nikdy se nesetkalo pod ochranou sféry deset tak významných osob, v jejich čele pak předseda Rady plástve A24 Christian Lago.

Jejich jména nejsou podstatná. Důležité je jejich pracovní zařazení.

Všichni muži měli generálskou hodnost. Všichni, s výjimkou předsedy Rady plástve, ale tomu vyplynulo vrchní velení z pozice jeho funkce.

„Pánové,“ oslovil přítomné Lago. Toto jméno zanechalo během několika generací hlubokou stopu a on byl posledním příslušníkem významného rodu. Věkem právě překročil třicítku, ale přes relativní mládí se na něm už projevovaly příznaky příliš pohodlného života. Ostatně nadměrná otylost byla dědičnou chorobou jeho rodu. Přebytek tuku však zatím neměl žádný vliv na mozkovou aktivitu. Všeobecně měl Lago pověst jako člověk mnohdy poněkud obtížně chápající, v jeho jednání se však projevovala zarputilá cílevědomost, jako nejvyšší úředník měl pověst krutého vládce, jako obchodní partner vynikal bezohledností.

Zatím nezbudil v generálech pražádný zájem o svou věc a tušil, že to bude těžké. Mezi přítomnými však nebyl žádný ekonom, který by namítl, že plánovaná akce bude příliš drahá a velký užitek nepřinese.

Christian Lago byl ochoten jít do rizika. Do takového rizika, které dosud nikdo nezaznamenal.

„Sešli jsme se zde proto, abychom doladili detaily plánu Hannibal.“

Lago projevoval spokojenost. Vyvolal dobrý dojem. Přítomní totiž nikdy o nějakém plánu Hannibal nikdy neslyšeli.

„Jistě víte, kdo byl Hannibal a co dokázal. Vyhrál desítky bitev s nejmocnější vojenskou silou tehdejšího světa. Z toho je třeba upozornit především na bitvu u Kann,

kdy dvakrát silnějšího protivníka dokázal lstí a překvapivým úderem obklíčit a zničit.“

„A pak prohrál bitvu u Zamy a byl v hajzlu.“

Lago čekal, že se tu a tam z davu ozve nejspíš poznámka, a přišlo to nečekaně brzy. Ale na muže, který ta slova pronesl, se podíval ostře nejen on, ale i ostatní.

„Pánové, my jsme nyní v podobném postavení jako Hannibal. Náš protivník je silnější ve všech směrech. Má nejsilnější armádu v Mediteránní oblasti, má schopné velení, skvělé týlové zabezpečení, dokonalou výzbroj.

Naše plástev utrpěla v uplynulých letech několik otřesů a bohužel, proč to nepřiznat, ztratila prestiž. Musím znovu a znovu zmínit Velký kolaps, z něhož se dosud naše ekonomika vzpamatovává. Asanace je dokončena, plástev se podařilo vztyčit v původní výšce, a dokonce jsme osídlili obytnou sféru. Bohužel u většiny obyvatelstva postrádáme spřízněnost s touto pláství, protože se mnohdy jedná o přistěhovalce ze vzdálených oblastí. Nemůžeme ale čekat dvě nebo tři generace, až dospějí noví vlastenci. My musíme udeřit nyní!

O tom, jak silnou a jak vyzbrojenou máme armádu, se tady, myslím, nemusíme zmiňovat, kdo jiný by o tom měl vědět víc než vy, povolání? Ihned namítnete, že naše plástev je k útoku na tak mocného a dobře vyzbrojeného nepřítele slabá. Hannibal by vám ale řekl, že celkové počty a výzbroj armády jsou k ničemu, pokud je nepřítel nedovede soustředit na místo rozhodující bitvy.

Máme výhodu. Nikdo s námi nepočítá. Navíc si na naši plástev brousí všichni sousedi zuby, ale čekají, až se poměry stabilizují. Máme tu dokonce několik spojeneckých smluv a také plástev A30 nám několikrát podala

pomocnou ruku. Nikdy to však nechtěla zadarmo, takže jsme v tomto směru nyní vyrovnáni.

Plástev A30 krutě zneužila našeho postavení. Naše líheň prošla nebyvalou katastrofou, nemající v těchto krajích obdoby. Požádali jsme o výpomoc, abychom překlenuji to nejtěžší období, a té se nám dostalo. Pánové, ještě nikdy jsem ale nebyl svědkem tak bestiálního zneužití nouze jako v tomto případě. Nedávno nám přišel účet, který je výsměchem všem dobrým mravům. Nejsme schopni zaplatit. Podali jsme protest k Nejvyšší arbitráži Rady spojených pláství, ale všichni víme, jak dlouho podobný proces trvá. Kdybychom přistoupili na podmínky plástve A30, dostala by se naše plástev do plné podřízenosti souseda.

Pánové. Plástev A30 se stala největší hrozbou, které kdy musela naše plástev A24 čelit. Diktuje si podmínky z výše mocenského postavení. Ale to by nebylo to nejhorší, s tím bychom se mohli i vypořádat.

Náhoda nám naštěstí přála. Plástev A30 postihla infekce. Předem musím důrazně odmítnout podezření, že zdroj infekce pochází z naší plástve. Absurdně veliká houbel hnědého moru si vyžádala rezolutní zásah. Připusťme, že jsme tady sousedovi přispěchali na pomoc, a přitom jsme se aspoň trochu mohli finančně zahojit.

Vyžádali si od nás kopii ctihodného Zwady. Jen u nás existovalo jeho poupě, a ukázalo se, že on byl rozhodujícím faktorem, který dokázal tu houbel zlikvidovat. Ne, prosím, neprotestujte. Tu pomoc jsme museli poskytnout. Hnědý mor je třeba zastavit za každou cenu. Kdybychom nechali plástev A30 zahynout, infekce by se nezadržitelně šířila, a to pouze západním směrem, protože, jak je

všeobecně známo, směrem na východ od plástve A30 existuje pouze přírodní hranice. Ano, opakují, je tady přírodní hranice. Brzy se dovíte, proč se o ní zmiňuji.

Teď mi dovoluňte pronést několik slov o zmíněném Zwadovi. Všeobecně je jeho jméno synonymem pro škůdce, záškodníka, ničitele hodnot. Nelze však opomenout, že tento člověk měl už v mládí geniální mozek, a vytvořené kopie v tomto směru nikterak nezaostávaly. Zwada v čele sousední plástve pro nás může znamenat skutečné nebezpečí.

K tomu jen dodávám, že kopie, kterou jsme nechali podle poupěte uloženého v pamětech Mocného Durhamu, vznikla tak zvanou salátovou metodou. V tomto případě výroba netrvala déle než 48 hodin. Solidní kopie, která přežije věky, se formuje ne méně než dva měsíce. Ano, slyším to dobře tam vzadu, rychlokvaška. Takové kopie nemívají dlouhou životnost. Pánové, Zwada je v plástvi A30 už teď odepsanou veličinou, jeho kopie nebude žít déle než půl roku. Ale tolik času by neměl dostat.

Abychom předešli další duplikaci, nařídil jsem poupě tohoto člověka natvrdo zlikvidovat. Tím Zwada definitivně končí a stěhuje se do historie.

Nemíním tajit, že naším záměrem je zaútočit dřív. Nemůžeme čekat, až se Zwada odebere k předkům sám. Zwada by nám jako schopný stratég mohl ještě pěkně zatopit. Proto jsme přistoupili k diverzní akci. Dva objekty typu Vosa selhaly. V současnosti se pohybují v plástvi A30 tři objekty typu Kareta, které mají jediný cíl. Za každou cenu zničit Zwadovu kopii.

Ne, pánové, ta námitka není relevantní. Neexistuje žádná možnost zálohovat paměť kopie a podle ní znovu

toho člověka vytvořit. Je to technicky nemožné, vzniklý jedinec vykazuje znaky silné demence a nikdy nedosáhne úrovně své předlohy. Jedná se o Hilgeho zákon, a jak se ukázalo, je stejně platný jako zákon zachování hmoty.

Jistě se mě zeptáte, jak je možné, že vosy selhaly. Ukázalo se, že pláštěv A30 disponuje mimořádně schopným jedincem. Ještě jsem neslyšel o případu, že by někdo dokázal zastavit dvě vosy v plné akci. Bohužel, nedostali jsme se ke všem informacím, a tak nevíme přesně, jak to dokázal.

Ten muž se jmenuje Kastor Clark. Neukvapujte se, nebudeme ho likvidovat, toho muže potřebujeme. Po všimněte si toho příjmení – Clark.

V jakém stavu je nyní pláštěv A30? Především zde nedávno proběhla unikátní akce Deratizace. Vedl ji generál Clark.

Vidím, že někteří z vás zbystrili pozornost, a to je dobře.

Akce Deratizace vyčistila dno pláštěve A30. Kdo v takové oblasti někdy byl, tak ví, že tam lze najít nejen pozůstatky dávného osídlení, ale zejména děsivé hory odpadu a trosek. Nezřídka v těchto oblastech přebývají i lidé vyloučení ze společnosti.

Nyní je dno pláštěve A30 čisté, prázdné, a navíc je zde použito keramické obložení, které zcela zakrylo původní přírodní povrch. Je to jako nahrávka na smeč. V takovém terénu může postupovat motorizovaná pěchota rychlostí 60 kilometrů za den, takže jsme schopni dno pláštěve A30 obsadit během tří dnů. Pokud však soustředíme útok jen jediným směrem, dokážeme vrazit klín napříč pláství během čtyřadvaceti hodin.

Ten klín bude důležitý. V plástvi A30 dosud existuje jedno citlivé místo, které se nazývá Šachta. Je to svislý otvor o průměru 30 až 40 metrů sahající od dna plástve až do úrovně 600 metrů, tedy zhruba do třetiny její mocnosti. Vznikla při likvidaci té zrudné houbele hnědého moru. Kdo neví, oč jde, ať si najde ve slovníku heslo *Furva plaga*. Houbel je nyní ve stadiu zániku. Okolí Šachty je jediné místo, kde lze na dně plástve pozorovat nějaké aktivity. Zjevně se tady likvidují hory trosek. Podle plánu, který není nijak tajný, mají být tyto trosky odstraněny během týdne.

Pánové, jistě vám nemusím říkat, co to znamená pro překvapivý útok. Naše vojska zaútočí ve směru, kde to nepřítel nebude očekávat. Obsadíme dno plástve.

Hlavní úder povedeme od východu, z neosídlené oblasti. To je jediný kritický bod naší operace, musíme sem přesunout letecky velké skupiny vojsk, což patrně neujde pozornosti nepřítel. Ale jakmile vnikneme do plástve, a to bude snadné, protože se tady nepředpokládá žádný odpor, klínovou operací pronikneme k Šachtě. V druhé fázi podpoříme tento útok výsadkem z moře. Bohužel, nemáme dostatek vyloďovacích plavidel, takže postup to bude omezený.

Ve třetí fázi pronikneme na dno plástve od severu, z pusté plástve D54. zde vidím největší potíže, protože dno této plástve může být neschůdné, o to víc překvapující pak může být tudy vedený úder.

Schopní muži snadno překonají odpor rozptýlených jednotek nepřítel na dně Šachty; než se nepřítel stačí postavit na řádný odpor, stovky mužů vystoupají Šachtou nahoru a postupně obsadí jednotlivá patra výrobní

sféry plástve. Přitom obklíčí nebo zničí ohniska obrany nepřítele. Informace o skladech zbraní a živé síly máme zcela přesné.

Kromě Šachty využijeme i Bennetova ramena. Máme speciálně vycvičenou jednotku, která si dovede poradit se zrádnými gravitačními víry Bennetových jader. Dokážou proniknout až do obytné sféry během několika hodin.

Žádný brutální útok, žádná destrukce, řádná likvidace hodnot. Minimum mrtvých, zejména z řad pracujících vrstev. Když se vyvolení ve své obytné sféře ráno probudí, zjistí, že už se stali občany jiné plástve. Tady neočekávám odpor, proti Zwadově krutovládě existuje vnitřní nepřítel, který naši akci ochotně přivítá, tím spíš, že lidu přineseme svobodu a blahobyt.

Není třeba zdůrazňovat, že plástev A30 má postavebnou obranu podobně jako všechny ostatní plástve. Střeží se střecha plástve, zdroje pitné vody, a hranice mezi plástvemi. Nikoho nemůže napadnout, že útok bude veden z přírodní sféry a po dně plástve. A to je naše výhoda.

Díky našim informátorům máme přesné informace o počtech mužů ve zbrani, o stavu záloh, o výzbroji armády nepřítele. Využijeme i toho, že Zwada se velice obává o svůj pochybný život. Pláství A30 nyní putují desítky falešných informací. Sám Zwada se jistě postará o to, aby při náhlém přepadení nebyla tato armáda po několik dní bojeschopná. Jeho nástupce, generál Still, je známý především jako karbaník, alkoholik a děvkař. A ostatní velitelé budou brzy podezřelí ze zrady.

Jak už jsem se zmínil, v záloze je ještě kareta. Náš muž v plástvi A30, doufejme, nezklamal.

Plástev A30 se cítí být v naprostém bezpečí. Sousední plástev ze severní strany D54 není momentálně osídlena, a na východě je plástev A30 chráněna přírodní bariérou. A na západě – tam se nachází naše plástev, kterou považují dosud za věrného spojence. Ale oni sami jsou spojenci, kteří by nám nejraději vrazili dýku do zad. Plány na ovládnutí naší plástve ještě stále v paměti Mocného Dijonu existují.

Generál Clark se dosud pohybuje v plástvi A30, přišel však o důvěru vedení plástve a byl degradován. Na vze-stupu je však jeho adoptivní syn, Kastor Clark. Schopnosti tohoto muže je třeba využít.

Kromě toho máme v záloze ještě jeden objekt, který se v kritickou chvíli postaví na naši stranu. Je to sám Mocný Dijon, v jehož systémech koluje dosud neaktivní virus a čeká na svůj okamžik. Je to virus podřízenosti. Jakmile dáme povel, podřídí se Mocný Dijon našemu systému, Mocnému Durhamu.

Ale nemůžeme na něj plně spoléhat. Proto o tom zatím pomlčím.

Známe použité prostředky, známe plánovaný postup akcí. Je třeba se ještě seznámit s cílem celé operace.

1. Plástev A24 převezme absolutní kontrolu nad plástvi A30 Ventoux.

2. Výpočetní systém Mocný Dijon bude odpojen a nahrazen zcela novým systémem v plné podřízenosti Mocného Durhamu.

3. Výroba v plástvi A30 nebude přerušena, bude pokračovat podle plánu. Výrobní celky, které jsou ztrátové nebo z hlediska plástve A24 neúčinné, budou zastaveny, zrušeny a nahrazeny produktivnějšími závody.

4. Plástev A30 získá postavení autonomního celku, dočasně bude dosazena nová vláda.

5. Rada plástve A30 bude rozpuštěna; ti její členové, kteří se dopustili zločinů, budou postaveni před soud, pro ostatní je připravena amnestie.

6. Obyvatelstvo plástve A30 se po určitou dobu musí podřídit novému systému. Namísto dosavadní diktatury bude zavedena demokracie. K tomu účelu je třeba zpracovat rozsáhlý propagační materiál. Po přiměřené době dojde k demokratickým volbám, které potvrdí nový stav věcí.

7. Armáda plástve A30 se rozpouští. Vojáci z povolání budou mít na výběr, zda hodlají odejít do civilu, nebo zda vstoupí do armády spřátelené plástve A24. Výzbroj, pokud bude použitelná, se převádí do výzbroje plástve A30, ostatní se zničí.

8. Zastaralá líheň plástve A30 se zruší. Královny budou převedeny do líhně plástve A24, jejíž produkce bude rozšířena na dvojnásobek. Aby se předešlo nehodám, kromě hlavní líhně budou zřízeny ještě dva pomocné inkubátory, úhrnem s dvanácti královnami.

Předkládám vám plán operace Hannibal, do tří dnů k němu můžete vznést připomínky.

Hodinu H určuji...“ Chvíli zaváhal a pak oznámil datum a čas.

„Velením operace Hannibal pověřuji generála Gilberta Blanche.“

* * *

Plástev zrušila izolaci sféry a otevřela sluch.

Plástev zrušila clonu a otevřela chuť.

Plástev zapojila gravitaci a otevřela hmat.
Plástev uzavřela přívod kyslíku a otevřela čich.
Plástev zrušila sféru a otevřela zrak.
Sféra zanikla.

Asi desítky nanodronů dokázala proklouznout v okamžiku zborcení sféry filtrem a zamířila ke svému správci.

* * *

„Nechci se vnucovat, ctihodný Lago,“ pronesl generál Blanche. Nedalo se nic dělat, musel lehce píchnout do slabého místa v Lagově strategii. „Je tady komplikace, s kterou jste asi nepočítal.“

Lichotivý tón nestačil, Lago se na generála přísně podíval: „Co tím myslíte? Vy sám jste se přece na plánu operace Hannibal aktivně podílel.“

„Jsou tu jisté vnější vlivy, například počasí.“

„Pocasí?“ znejistěl Lago. „Jaké počasí?“

„Frontální poruchy. Nástupiště k útoku dnes v noci zavalila silná vrstva sněhu.“

„Podívám se na to,“ odvětil Lago neutrálně, aby nemusel přiznat, že naprosto neví, oč se jedná. Byl věrným synem plástve, odchovaný v jejích stálých podmínkách, a o vnější vlivy se nikdy nezajímal.

„Jak daleko postoupil projekt Izam?“

„Nastaly potíže, ctihodný Lago. Ale vzhledem k očekávanému zpoždění operace Hannibal máme dost času vývoj usměrnit, aby se zcela nevymkl z rukou. Ctihodný E...“

„Nejmenovat!“ sykl Lago.

„Tedy... Náš zpravodaj hlásí, že bude vše v pořádku.“

Lago chvíli uvažoval.

„Kareta je připravena?“

„Tady je vše v pořádku, ctihodný Lago. Jsme s ní v trvalém kontaktu. Čeká na rozkaz.“

„Je třeba synchronizovat Izama i Karetu do hodiny H, tedy současně s počátkem operace Hannibal.“

Měl za to, že hovor je u konce, ale generál nedal pokoj.

„Je tady ještě otázka toho doktora, co vám tak hnul žlučí. Máme ho internovat?“

Lago se teď nezatvářil tak přísně, jak se Blanche obával.

„Doktor Hippopotamus a ta kozatá holka jsou zatím v ústraní na ostrově. Nerad bych, aby přišli během operace Hannibal k úhoně. Až to všechno skončí, tak si toho mastičkáře podám. Však oni nikam neutečou. A pro tu kurvu už mám připravený inkubátor. Jen by mě zajímalo, kam zmizela ta potrhlá doktorka Earchová. Zjistěte to, můžeme ji ještě potřebovat.“

2. Obyčejný večer v plástvi A30

Stáli na skalnatém pobřeží a hleděli do dálky. Hluboko pod jejich nohama vrhalo moře všechny své síly proti kamenné stěně. Bylo trpělivé, nikam nespěchalo. Dobře vědělo, že svého cíle nakonec dosáhne. Ten kus skály, který se před několika let vynořil ze dna oceánu, jeho úsilím zase zanikne. Co na tom, jestli to bude trvat deset nebo sto milionů let.

Dvojice lidí, stojící na břehu, měla úplně jiné starosti. Na první pohled se zdálo, že to jsou otec s dospělou dcerou. Starý muž poněkud rozložitě postavy, a mladá žena subtilní postavy, zahalená do širokého pruhu látky, takže nebylo vidět, že má přece jen poněkud krátké nohy a hrud' deformovanou způsobem, který ji vyřazoval z lidské společnosti. Muž měl na sobě zelený plátěný oděv, stejný, jaký používají chirurgové v operačních sálech. Ostatně, byl to lékař a jmenoval se Hippopotamus. Mladá žena, která mu říkala strýčku, přestože nebyli v žádném příbuzenském poměru, se jmenovala Diana Lesterová.

Oba právě unikli z tísnivého děsivého sevření plástve, kde jim oběma hrozilo velké nebezpečí. Doktoru Hippopotamovi šlo o život, a byl tedy rád, že přišel jen o kariéru. Diana Lesterová unikla daleko horšímu osudu. Sama plástev jako kdyby se proti ní spikla a umínila si, že právě ona je předurčena stát se královnou, tak, jak ihned

po narození určil zlý duch plástve A24, který se jmenoval Cornelius Zwada.

To, že unikli, jim muselo připadat jako zázrak. Plástev zůstala za nimi, i když se dokázala daleko na čáře obzoru připomenout svou masivní přítomností.

Vrtulník, nepochybně připravený pro někoho jiného, automaticky vzlétl a pak už se nedal řídit. Vestavěný program jej dopravil na malou skálu uprostřed nekonečného moře a tam přistál. Vrtule se zastavily, motory zmlkly, palubní deska zhasla, a energie z baterií se někam vytratila.

Teď oba zůstali na ostrůvku ne větším než pět hektarů, s nevysokým skalnatým sukem u severního pobřeží, z jehož výšin čněla majestátní stavba.

„Draculův hrad,“ řekla bezděčně Diana. Nikdy tu nebyla, ale to místo bezpečně poznala. Okamžitě si připomněla vyprávění své matky Elly, která tady kdysi měla prožít ošklivé chvíle, a vždy potom s nesmírným zhnusením v hlase říkala to jedno jméno: Zwada.

Stejný zážitek měl i Mon Lester, který byl pro Ellu otcem, on ji vychoval, a on ji nepřímo přivedl do velkých potíží a nakonec i sem, na Draculův hrad. Oba skončili mezi vyhnanci v osadě Pesquiers. Malá Diana k Monu Lesterovi neobyčejně přilnula, protože on jediný měl pro to zvláštní děvče pochopení. Diana byla odlišná, a proto se stala vyvrhelem. Vlastní matka ji neměla ráda a ostatní děti si s ní moc nechtěly hrát a posmívaly se jí. Netušila, proč ji nemají rády, až mnohem později měla pochopit, že je vlastně jiná.

Ale stalo se, že Mon Lester jednoho dne vyplul s rybáři na moře, a už se nikdy nevrátil. Jediná Diana kvůli tomu plakala.

Takže Draculův hrad. Všechno bylo lepší než líheň, všechno bylo lepší než ironický škleb doktorky Earchové. Všechno bylo lepší než lobotomie.

Dianě náhle připadalo, že se vrátila do dětských let. Stála pod širou oblohou, po ní se honila mračna a kolem poletovali křičící rackové, pod nohama jí šumělo moře. Stačilo zavřít oči a mohla si myslet, že je jí zase šest nebo sedm let.

Rovněž přítomnost doktora Hippopotama teď připomínala ty staré dobré časy. Osada Pesquiers už neexistuje, plástevníci ji zničili. Ti plástevníci, kteří sami nevědí, co je svoboda, ji nedopřejí ani jiným.

Diana složitými cestami unikla z líhně a dostala se na samé dno plástve, kde živořil kmen Iškarů, ubohých lidiček závislých na vykrádání dopravních cest plástve. S Iškary žila Diana až do dospělosti. Na tyto roky vzpomínala nerada, protože Iškarové sice využívali její mimořádné znalosti, především toho, že uměla číst, ale jinak jí opovrhovali. Teprve Astor, ten svalnatý mladík s usměvavou tváří, viděl v Dianě opět člověka.

Jen jednou osud dopřál Dianě do někoho se zamilovat, ale pak jí plástev toho člověka zase vzala. A když si osud usmyslel, že by se opět měla stát královnou, postavila se rozhodně proti, a v tom ji pomohl doktor Hippopotamus, s kterým si plástev rovněž ošklivě zahrávala. Díky shodě šťastných náhod a především obřímú výpadku výpočetního systému mohou oba děkovat, že se Diana nestala královnou a doktor Hippopotamus potrubčeným ubožákem.

Nohy ji neudržely, musela si kleknout. Hleděla na to nekonečné hemžení zpěněných vln a nestyděla se za to, že pláče.

„Oni nás tady najdou, vid', strýčku?“ ptala se s usazenými očima.

„Nevím,“ odpověděl Hippopotamus podle pravdy. „V plástvi se stalo dost věcí, aby na nás zapomněli. „Ten mladý Zwada už není tím Zwadou, co býval. Starý Zwada zmizel, a možná, že právě on jako jediný o tomhle místě věděl. Pojď, půjdeme se podívat, co nás tady vlastně čeká.“

* * *

„Co si myslíte, ctihodná slečno Yoshido Tellerová, o zabezpečení dat klientů neurobanky?“

Tato otázka Yoshidu zaskočila.

„Nepřemýšlela jsem o tom, za správu dat neodpovídám, já jen...“

„Neptal jsem se, za co odpovídáte. Dobře jsem se seznámil s pracovními povinnostmi všech lidí na tomto úseku. Vybral jsem si vás. Jde mi jen o bezpečnost dat. Zkusme to s příkladem. Dejme tomu, že bych se k vám zítra dostavil a přál si nahrát svou paměť do neurobanky.“

„Ale vy, ctihodný Dornigu...“ Yoshida mu bezděčně skočila do řeči, ale pak se zarazila.

„Ale nebojte se to říct. Vidím, že máte přehled. Kopie zemřelých už další nárok na záznam nemají, z toho prostého důvodu, že to není technicky možné. Jde tady o strukturu mozku, která je odlišná od přírodního vzoru. Kopie má nárok zemřít, ale pak už je to naposledy. Přece platí Hilgeho zákon – z kopie kopii neuděláš. Ale představte si, že bych nebyl kopie.“

Yoshida přikývla. Nic neříkala, proto Dornig pokračoval: „Bude to probíhat asi takto – opravte mě, kdybych se v něčem mýlil.“

Přijdu za vámi a nechám si zaznamenat obsah své paměti do neurobanky. Záznam netrvá dlouho. Nějakou dobu člověk pohodlně leží, může myslet, na co chce, třeba i dřímát, a zatím se to nesmírné množství dat – tedy jak u koho – přenáší do paměti stroje. Když to skončí, vstanu, odejdu, a vím, že klidně mohu třeba hned zítra zemřít. Po dvou třech týdnech od okamžiku smrti mohu, samozřejmě prostřednictvím příbuzných nebo advokáta, požádat o reaktivaci, a vznikne nový člověk, který se mi bude velice podobat. A bude si pamatovat vše, co jsem kdy v minulosti dělal, bude mít i stejné povahové rysy, a je prý známo, že kopie si toho mnohdy pamatují víc než jejich předlohy. Ve vzpomínkách bude samozřejmě chybět doba od okamžiku záznamu do okamžiku reaktivace, a ta bývá různě dlouhá, podle toho, jak často lidé svou paměť zálohují.“

Dornig se v duchu pousmál, když si uvědomil, že sám zanedbával záznam paměti dobře padesát let.

„Ano, tak to je, ctihodný Dornigu. Dobře to vím, dělám asistentku už asi pět let.“

„Tak se od tohoto okamžiku odrazíme. Co se děje se zaznamenanými daty? Je jich přece nesmírný objem. Mocný je sám v paměti podržet nemůže.“

„Tato data jsou ihned zaznamenána do pasivní schránky,“ odpovídala Yoshida, jak nejlépe uměla. „Tato stránka není jen virtuální, je to hmotné těleso. Běžně se jí říká poupě. Je zapečetěno a uschováno v archivu. Tam setrvá

do doby, než je ho opět potřeba, tedy když dotyčný klient zemře a má dojít k reaktivaci.“

„Co kdyby si to rodina nepřála?“ namítl Zwada.

„Stávají se takové případy. Pokud na to klient nepamatoval ani v závěti, poupě... tedy, pasivní schránka se uchovává po dobu sta let, a poté je likvidována.“

„Má někdo přístup k datům v poupěti?“

Yoshida zavrtěla rozhodně hlavou.

„Proniknout do poupěte bez znalosti hesla je vyloučeno. Je možné ji odemknout jen v případě reaktivace osoby.“

„Takže vy tvrdíte, že tato data jsou v naprostém bezpečí?“

„Myslím si to.“

„A co ta doba od chvíle, kdy spokojený klient odejde, do okamžiku, kdy jsou data zaznamenána do poupěte?“

Yoshida znejistěla.

„Operátor je povinen zkontrolovat integritu dat, potom je zaznamená do pasivní schránky a dá Mocnému pokyn, aby dočasné soubory odstranil. Je to rutinní operace. Probíhá takřka automaticky.“

„Jak dlouho to trvá, než se data zaznamenají do poupěte?“

„Jak kdy, záleží na tom, kolik klientů ten den přijde. Nikdy to není déle než čtyřiaadvacet hodin.“

„A po tu dobu jsou data dostupná komukoli?“

„Ne, to přece ne, to nejde, jen...“

„Takže jsou dostupná operátorovi.“

„No, to ano, musí provést kontrolu integrity.“

„A co když si operátor v těch datech začne listovat? Co když si v nich začne číst? Co když si je bude přehrávat?“

„To je nemožné, ctihodný...“

„Tak mi vysvětlete, jak se mohlo stát, že před několika týdny jistá operátorka studovala choulostivá data ze zaznamenané paměti kapitána Kastora Clarka?“

Yoshida zbledla, Dornig triumfoval.

„O tom nic nevím, ctihodný Dornigu.“

„A ještě mi vysvětlete, jak je možné, že data zmíněného Kastora Clarka v pasivní paměti jsou nepoužitelná.“

„To se občas stává, ctihodný Dornigu, když klient...“

Dornig sáhl do zásuvky a vytáhl žluté desky. Šlo jen o dramatické gesto, protože papírová dokumentace se v plástvi nepoužívá. Ale když si na deskách Yoshida přečetla své jméno, podlehla panice.

„Lžete!“ řekl Dornig přísně. „Klient v tomto případě dodržel všechna pravidla, ctihodná Yoshido. A snad mi nechcete tvrdit, že si data člověka, s nímž jste udržovala po jistou dobu milostný poměr, prohlížíte jen z profesionálního zájmu a že k znehodnocení došlo pouhou náhodou.“

„Ale ono to tak je, ctihodný Dornigu,“ pokusila se o chabou obranu.

„Víte slečno, je mi vás trochu líto. Váš milý vás zradil, ale to se stává. A vy reagujete tak, že zneužijete svého postavení, listujete v jeho životě jako v otevřené knize a pak se rozhodnete nejlepšího vojáka, kterého naše plástev měla, zlikvidovat.“

„Když on se spustil s tou courou...“

„Tak dost!“ vykřikl Dornig. „Beru to jako přiznání.“

Yoshida sklopila hlavu. Věděla, že to je konec. Ten muž s pohledem baziliška seděl naproti ní, pohrával si s tužkou a vychutnával si pocit vítězství.

„Měl bych vás teď předat policii,“ řekl Dornig. „Máme toho dost. Ztráta důvěry, porušení služebního tajemství, ohrožení bezpečnosti plástve, zneužití pravomoci úřední osoby. Potrubčení na dobu deseti, patnácti let. To nejsou pěkné vyhlídky, že?“

Yoshida se dala do pláče.

„Na mne ženské slzy neplatí,“ řekl Zwada a měl co dělat, aby to hezké děvče svlékal jen pohledem. „Měl bych pro vás ale návrh.“

Otřela si slzy a podívala se na něj pohledem plným naděje. *Nemůže mě potkat nic horšího než stát se milenkou toho úlisného chlapa*, říkala si. Netušila, jaký boj se nyní v Dornigově nitru odehrává. *Tu ženskou potřebuji živou*, přesvědčoval sám sebe.

„Zůstanete ve své funkci operátora neurobanky a budete nadále skenovat mozky nejváženějších občanů plástve. Předám vám seznam významných osob, a budete si jista, že všechny sem během krátké doby přijdou. Vy přečtete z jejich ještě neuložených pamětí určitá data.“

„Mám nějakou dobu na rozmyšlenou?“

„Deset sekund.“

Stačila i kratší doba. Přikývla, byť nesměle.

„Pamatujte si – pokud se o tom někomu zmíníte, víte, co vás může čekat. Tento spis odložím zatím sem do zásuvky. Můžete jít... ačkoliv, ještě něco mám. Je skener, s nímž pracujete, jediný v pláství?“

Chvilku zaváhala, ale pak zavrtěla hlavou.

„Není, ale ty ostatní, to jsou... pohotovostní skenery. Jsou umístěny v rizikových strojích. Automaticky skenují paměť při rizikových operacích – jde třeba o záchranáře v sesuvech, hasiče při požárech, v ponorkách. Používají

se ale jen u vyvolených, nikoli u trubců. Takže kdybyste chtěl takhle vytvořit kopii safeta, tak máte smůlu.“

„Myslel jsem velké skenery.“

„Tak ten máme jenom jeden.“

Zwadovi se po odchodu toho hezkého děvčete zřetelně ulevilo. Tentokrát se v přítomnosti ženy dokonale ovládl, nebo aspoň doufal, že se ovládl. Znal dobře sám sebe a věděl, jaké hormony s ním cvičí. Kdysi dávno se s tím šel svěřit lékařům, ještě v době studií. Ukázalo se, že omylem zašel k mladé lékařce. Pozorovala ho cha mateřským pohledem. V Dornigovi se něco vzbouřilo, a vlastně se jí vůbec nesvěřil se svými problémy. O několik dní později si na lékařku počíhal na místě, kam pravidelně chodila.

Tenkrát měl štěstí. Především se ta žena jeho nesmělému útoku ubránila, a hlavně – určitě ho nepoznala, protože později nedošlo k žádnému vyšetřování té politováníhodné události. Anebo ho poznala a z nějakých důvodů si to nechala pro sebe.

Po celou dobu rozhovoru Dornig svlékal Yoshidu pohledem a barvitě si představoval, co všechno by se s ní dalo dělat. Jen nechápal, proč se mu už několikrát stalo, že se mu během té události zcela zatemnil mozek, a pak při návratu domů zjistil, že má krvavé ruce, a vůbec si nepamatoval na to, co se vlastně stalo.

Tohle děvče naštěstí odešlo živé.

Jen se ušklíbl, když si připomněl tu podivnou a napůl šílenou doktorku Earchovou, co si přišla stěžovat na nějakého doktora Hippopotama a na zmaření průběhu vědeckého výzkumu. Blábolila něco o líhních a rychlozráních královen. V první chvíli se domníval, že by mu její

znalosti mohly být užitečné, ale pak ho zastihla zpráva o její tragické smrti.

Toho večera se opět díval na své ruce a viděl na nich krev.

Teď se na ruce znovu podíval. Byly čisté, ale na hřbetě dlaní zpozoroval hluboké jizvy.

Jsem kopie, pomyslel si. Kopie nestárnou...

Pohled do zrcadla ho přesvědčil, že on sám nyní vypadá mnohem starší než na svých dvaadvacet let.

Ale kopie přece nestárnou! Co se to děje?

* * *

Vyrazili, jakmile to počasí dovolilo. Zatímco v údolí se sníh proměnil v tekoucí bystřiny, na hřebenech ještě zůstávala přinejmenším půlmetrová vrstva sněhu, která byla na povrchu zmrzlá, ale člověka neunesla. Bořili se až po kolena, Ramon se dvakrát propadl skoro po pás a Kastor ho musel z té pasti vytahovat. Jen Diana kráčela po sněhu lehce jako baletka.

Konečně překonali hřeben a mohli vidět střechu plástve v celé její mocnosti. Pravidelné čtverce se táhly zdánlivě do nekonečna a mizely v hustém oparu. Z něj vystupoval komolý vrchol hory Mont Ventoux, na jehož vrcholu jako drobnou skvrnku rozpoznal Kastor hotel, kde jeho kmen požil několik nocí během Velkého pochodu.

K čemu to všechno vlastně bylo, říkal si. Proč jeho kmen projevil takový nevděk? Co je táhlo zpátky do plástve. A co se s nimi vlastně stalo?

Horský hřeben, to byl ostrý předěl. Za nimi ještě vládla zima, před sebou měli travnatou pláň řídce porostlou

kosodřevinou a zakrslými stromy, ohnutými větrem jako záda starce. Teď už se šlo lépe. Všude kolem kypělo jaro, květy vystrkovaly z trávy své barevné hlavičky a ze všech stran na ně dorážel hmyz. Zurčely tu drobné potůčky a spojovaly se v bystřiny, které důmyslný systém sváděl to vodních rezervoárů na střeše plástve.

Po dvou hodinách rychlého pochodu dosáhli Kastor, Diana a Ramon vnějšího okraje plástve. Kastor rozhodně směřoval k cíli, který si určil. Ramon, vzrůstem asi o hlavu menší, mu sotva stačil, a Diana, která zprvu překypovala elánem, zůstávala stále víc a víc vzadu, a když se Kastor na hranici plástve zastavil, dobelhala se k němu až dobře po pěti minutách.

Sedla si do povadlé trávy. Svěží vítr si pohrával s jejími vlasy a zvedal příkrývku, do které se halila.

Uslyšeli slabý svist. Ohlédli se, ale jen Kastor dokázal svým cvičeným zrakem rozpoznat na východní obloze několik rojů letounů typu MAG 17. Šest takových dopravních strojů měla ve výzbroji i plástev A30, ale tady se blížila přinejmenším dvacítko letounů. Vynořily se odkudsi z oblaků nad mořem a mířily k severu. Po několika minutách se skryly za ostrým skalnatým hřebenem. Kastor nevěděl, co si o tom myslet, ale brzy na to zapomněl. Měl jiné starosti.

Stáli před velkými vraty, vjezdem do obytné sféry plástve. Tudy plástev před několika týdny opustil s propustkou od samotného Hala Dorniga. Tudy se také legálně chtěl vrátit.

Kudy asi procházel do přírodní sféry ten zatracený Qantun? Měl také propustku? Jak rád by si s ním Kastor popovídal, ale události se zatím vyvíjely jinak.

Vstupoval opět do míst, kam už se nikdy nemínil vrátit. Současně se obdivoval Ramonově odvaze; pozoroval ho, jak dychtivě očekává, co se bude dít. Jistě, on má svou Alanku a je do ní zblázněný, ona ho sice zklamala, je to pěkná potvora, ale taky docela pěkná ženská. A Ramon někdy bývá umíněný.

Ale co Diana? Ta zná dno plástve jako nikdo jiný, ale v obytné sféře se necítí doma. Jistě, dočkala se tam kýžené operace, ale je otázka, zda si děvče uvědomuje to, co Kastor poznal na první pohled. Tahle Diana je jen kopie, to znamená, že s nimi sehráli v plástvi velmi nečistou hru. Ostatně, návrat celého kmene Iškarů zpět do plástve, to taky nevypadá na přátelskou selanku. Dohody zněly jinak...

Co dělá Diana? Kastor se jí dívá do očí, ale ona klopí hlavu. Jako kdyby váhala...

„Ne, Kastore,“ říká tiše. V očích má slzy. „Ráda bych ti pomohla. Ale... Já se tam už nikdy nechci vrátit. Nemožu. Co kdyby...“

Nedopověděla, ale Kastor si domyslel, co by za tím „co kdyby“ asi následovalo.

A teprve v tomto okamžiku jej polil doslova studený pot.

Věděl to už dlouho, ale dosud si tu myšlenku nechtěl připustit. Teď vystoupila na povrch a zasáhla ho jako ostrá střela. Kde vlastně je pravá Diana? Co se s ní stalo?

Obrátil se čelem k plástvi. Věděl, že má jen nepatrnou šanci uspět, a to jak v pokusu o záchranu kmene, tak i v pokusu o spásu pravé Diany. Kastor však nemiluje tohle bezcitné, podivné děvče, tuhle kopii, která je tak nedokonalá. On touží po skutečné Dianě, a vůbec mu

nebude vadit, kolik nakonec bude mít ňader. Před očima mu prolétla vzpomínka na tu úžasnou noc, kdy snad poprvé poznal skutečnou lásku, ne jen prostý sex.

Zahnal myšlenku a vykročil. Ramon ho následoval.

* * *

Sál byl skoro plný, dostavila se téměř stovka pečlivě vybraných hostů. Byly tu k vidění pečlivě střížené obleky, bohaté toalety dam, blyštící se šperky, do ovzduší se bez skrupulí draly oděry drahých parfémů. Na tento večírek neměl přístup nikdo, kdo by nebyl stokrát prověřený, kdo nebyl věrným synem či dcerou plástve A30. Na večírek měli přístup jen ti, kteří měli čistý původ, ti, mezi jejichž předky v posledních sedmi generacích se nacházeli jen vyvolení, a ti, jejichž bankovní konto se dalo vyjádřit přinejmenším částkou se šesti nulami. A pak také ti, kteří se ve službách plástve osvědčili.

Zastoupení tu měly dvě třetiny podniků plástve A30 a prakticky celá Rada plástve. Pozvání obdržel i Hal Dornig, toho nebylo možné obejít. Tento pán se ale ukázal jako velmi nespolečenský. Neomluvil se a – nepřišel. Někteří měli za to, že by pozvánku měl dostat i představitel spřátelené plástve A24, Christian Lago, ale jiní mínili, že pro podobné záležitosti ještě nenastal čas.

Dornigova nepřítomnost způsobila, že všechny hovory mohly být vedeny uvolněně a bez obav, protože toho sebevědomého muže s nejasným původem a obdivuhodnými schopnostmi se každý bál. Nikdo nechápal, jak je možné, že už podruhé dokázal v krátké době ovládnout celou plástev. Enrico Tardelli doufal, že dnes může

dojít k tiché dohodě, jak nenásilně odsunout toho sebevědomého vetřelce na vedlejší kolej.

„Rád bych věděl, kdo z nás má na svědomí ten atentát,“ prohodil jen tak ledabyle bývalý generál Evelyn Clark. Ten, ač degradován a ponížen, dostal na pozvánku – především kvůli svému vlivu a majetku. Přišel v civilu a s milenkou. Současný velitel armády, generál Still, pozvánku nedostal. Mnozí mínili, že je to chyba, která se může vymstít. Armádu mohou potřebovat. Jiní mínili, že Still je neschopný.

Všichni věděli, že se tady hovoří o nezdařeném atentátu na Hala Dorniga. Někteří litovali, že se nezdařil, a dávali to takřka nepokrytě najevo.

„Většina z nás má za to, že jste to byl vy, generále,“ odpověděl s úsměvem Lex Harbor, energetický magnát. Dosáhl teprve čtyřicítky, ale vypadal usedle a vestu mu nadouvalo rostoucí břicho. Na prstech se mu blýskaly diamanty.

„Naše armáda nemá takové prostředky, které atentátníci použili,“ ozval se Artem Javorov, který zde zastupoval chemickou výrobu. „Ale je to smutné, v poslední době naše plástev zanedbává biogenetický výzkum.“

„Co vy o tom víte,“ ušklíbl se generál Clark.

„Vy o tom víte víc?“ zavál do skupinky lehký příděch levandule, který tam vnesla Jadwiga Lewinská, vládkyně nad farmakologickými agregáty. „Řekněte nám o tom něco, generále. Chcete naznačit, že ty dvě zrůdy, které tak barvitě popisují svědkové, jsou produktem našich laboratoří?“

„Myslím, že bych měl ty fámy uvést na pravou míru,“ pronesl rozhodně Lionel Farber, ve svých čtyřiceti letech

náčelník policejního sboru. Zlé jazyky tvrdily, že ho jmenovali do vysoké funkce jen proto, že kvůli své postavě nebyl schopen cestovat z jednoho místa plástve na druhé. On sám se za své odulé tělo nijak nestyděl. Svým majetkem ani postavením neodpovídal všem požadavkům kladeným na účastníky večírku, ale policie zastávala v hierarchii plástve A30 důležitou pozici a nebylo by moudré ji opomenout. „Zbytky těch organismů jsme podrobili analýze, ale výsledky ještě nemáme, je však zcela zřejmé, že jsou produktem genetické laboratoře nevídaných schopností. Očití svědkové jsou pouze dva, a je otázka, nakolik jsou důvěryhodní. Jeden z nich tvrdí, že ten tvor vytekl z vodovodu, když otočil kohoutkem a chtěl si napustit do sklenice vodu. Během tří vteřin prý to monstrum zkondenzovalo. Kromě toho, že ten tvor měl vnější rysy člověka, nenašlo se na něm lidského vůbec nic. Tlama plná ostrých zubů a končetiny s neuvěřitelně dlouhými, smrtícími drápy. Sápala se po našem ctihodném Dornigovi tak vehementně, že zbývalo jen několik centimetrů a byli bychom bez vládce.“

„Co tomu zabránilo?“

„Nějaký potrhlý voják, kterého si právě Dornig pozval na pohovor. Ostatně, to je ten druhý svědek. Něco tam spolu pekli, to je mi jasné, ten kapitán je zjevně Dornigovým oblíbencem, a jak se zdá, jeho zásahem se jejich vzájemné vztahy ještě utužily.“

„Existuje záznam té akce?“

„Co vás nemá, pánové,“ ušklíbl se Farber. „Snad si nemyslíte, že si Dornig nechá v kanceláři nainstalovat kamery nebo dokonce štěnice? Víme jen to, co nám řekl on.“

„A proč je s těmi tělesnými ostatky atentátníků takový problém, pitva snad mohla být hotová za pár hodin?“

Farber zavrtěl hlavou.

„Není to tak jednoduché, ten voják s sebou přinesl zárodky hnědého moru. Stejného hnědého moru, který nám v posledních týdnech natropil tolik nepříjemností. Těmi zárodky založil primární houbel a oba agresory zlikvidoval. Ale po neutralizaci houbele toho zbylo jen málo. Hnědý mor, jak známo, mění základní podstatu atomů, hmota se stává něčím, no, nepostižitelným. Lépe by nám to popsali odborníci, ale ty tady, jak vidím, nemáme, snad jen tady pan generál by mohl...“

„Rozhodně se ohrazuji proti tomu, že by naše armáda mohla mít ve výzbroji hnědý mor. Aspoň po dobu mého velení se tak rozhodně nemohlo stát,“ říkal generál Clark takovým způsobem, že okamžitě všechny přítomné přesvědčil o opaku.

„Ale pánové, zanechte sporů. Co jste chtěl ještě doplnit, komisaři?“ snažil se vnést do hovoru uklidnění ctihodný Tardelli.

„Ve spolupráci s Mocným se nám podařilo vysledovat virtuální stopu, po níž se ty dva záškodníci dostali až do centra naší plástve. Stopa není kontinuální, je slabá a mnohokrát narušená. Je však mimo pochyby, že ti dva přišli od západu. A tam, pokud vím, stojí ta několikrát narušená plástev A24, v níž vládne ctihodný...“

„Raději bych nejmenoval,“ namítl Clark.

„Že by to byl pozdrav od sousedů?“

„Těžko říct,“ odpověděl Farber. „Ale ctihodný... Tedy, ten pán nemá důvod mít Dorniga právě v lásce.“

„Takže bychom neměli tomu vojákovi zrovna být vděční za to, co pro plástev udělal. Jak se vlastně jmenoval?“

„Kastor Clark.“

Clarkovo jméno zapůsobilo jako buchar. Zdálo se, že celý sál na několik sekund zcela ztichl.

„To svědčí jen o tom, jak skvěle jsou vojáci naší armády vycvičeni,“ snažil se generál napravit skvrnu, kterou na jeho osobě nechalo vyslovení onoho jména. „Ten muž jednal tak, jak mu velela přísaha.“ Sám byl na Kastora pyšný, objevil ho jako bezprizorného na dně plástve a vychoval z něj téměř vlastního syna a schopného velitele. Kastor Clark byl jedním z aktivních účastníků akce Deratizace, a přestože se právě svým pohotovým zásahem v očích smetánky příliš nevyznamenal, naznačil směr, kterým by se příště mohlo velení armády ubírat.

Právě Kastor Clark bezděčně odhalil všechna slabá místa taktiky boje i způsobu výběru mužstva, a zřetelně tak prokázal, že se klonování neosvědčilo. Tyto poznatky si však generál nechal pro sebe.

„Možná bychom toho schopného mladíka mohli využít pro naše záměry,“ navrhl Lex Harbor.

„Lituji, ale asi to nebude možné,“ namítl generál. „Ten hoch dostal od Dorniga povolení opustit plástev. Dalo by se říct, že je ve výslužbě a mimo naši kompetenci.“

„Neznám člověka, s kterým by nepohnuly peníze,“ namítlá Jadwiga Lewinská. „Ostatně, ráda bych věděla něco jiného. Co si myslíte, ctihodný generále, o té fámě, že nám hrozí válka?“

Generál Clark odpověděl s chladnou tváří: „Ozbrojený střet hrozí naší plástvi nepřetržitě, už jsme se s tím rizikem naučili žít. Je všeobecně známé, kdo usiluje

o likvidaci naší plástve. Nezdá se však, že by nebezpečí bylo akutní, potenciální nepřítel má také jisté potíže. Pro všechny případy jsem uvedl v pohotovost některé obranné jednotky, ale potom mě suspendovali. O současném stavu naší armády bohužel nic nevím. Ale chybí mi tady generál Still.“

„Slyšel jsem, že ho dehumanizovali...“

Diskutující kroužek najednou utichl, protože se od vchodu do sálu ozvala prudká hádka. Potom na vyleštěnou podlahu vpochodoval policejní důstojník ve sváteční uniformě, následován čtyřmi safety, humanizovanými trubci hřmotných postav, vzdáleně připomínajícími sochy starých Aztéků.

„Kdo jste a co tady chcete? Nikdo vás nezval!“ protestoval proti přítomnosti ozbrojenců Enrico Tardelli.

„S tímto odznakem mohu kamkoli... Kde je Ulysses Clark?“

Všichni se rozhlédli. Každý tady před chvílí generála viděl, ale nikdo nevěděl, jakým způsobem se vytratil.

„Víte, pane, že vám o tom vlastně nemohu nic říct? Prostě tady není.“

„Mám tady zatykač na jeho osobu.“

„Tak si ho najděte,“ ušklíbl se Tardelli.

Trvalo pět minut, než důstojník pochopil, že je tady všem pro smích.

„Vy všichni jste podezřelí,“ řekl ten poskok. „Nacházeli jste se v přítomnosti zločince.“

„Tak nás tedy zatkněte,“ řekl ironicky Tardelli.

„I na to dojde,“ odrážela se výhrůžná slova od dřevěného ostění i zrcadel. „Až přijde čas.“ Odchod nevítané pětice doprovázelo duté dunění. Těžké boty safetů

zanechaly na naleštěných parketách nesmazatelné černé skvrny.

„Farbere, udělejte s tím něco,“ řekl Tardelli.

„Lituji, ten člověk mi není podřízen,“ konstatoval komisař Farber. „Někdo si vytváří v této plástvi soukromou armádu,“ dodal, a nemusel říkat, kdo to je.

„Pak si tedy můžeme stěžovat.“

„Možná, ale je zřejmé, že Clark to předvídal. Zatím bych s tím počkal. Máme teď závažnější problém,“ řekl komisař Farber.

„Co tím míníte?“

„Že bychom měli ještě nějaký ten čas vydržet.“

„Proč?“

„Dornig si pozval Investigatora.“

V témže okamžiku zanikl poslední nanodron. Lapač nanodronů, který nechal instalovat Tardelli, byl stoprocentně účinný. Přesto však nebyl dostatečně rychlý a informace již mířily na své místo...

Zábava však povadla, lidé se omlouvali a hromadně večírek opustili.

* * *

Tři letky výsadkových letounů MAG 17 opustily před několika hodinami podzemní hangáry hluboko na dně plástve A24. Plně naložené směřovaly těsně nad mořem asi sto kilometrů k jihu, a teprve tam vystoupaly do větší výšky, obrátily se k východu a po dosažení pobřeží změnily směr ostře na sever.

Po čtyřech hodinách letu se snášely dolů na předem určených místech přírodní sféry. Nepřistály, v horském

terénu by to bylo nebezpečné. Veškerou techniku shazovaly z výšky tří set metrů na padácích, a spolu s ní dopravily do vzdálenosti pěti kilometrů od východní hranice plástve A30 několik stovek mužů.

Na zem dosedlo 110 malých obrněných transportérů typu OT 64. Protože bylo bezvětří, došlo jen k několika nehodám, nejvíc nepříjemností způsobil mužům velký medvěd, kterému se nelíbila přítomnost vetřelců. Po necelé hodině zaujaly transportéry výchozí postavení a velitel výsadku hlásil pohotovost k útoku.

3. Investigator

Halu Dornigovi od Mocného Dijonu. Přísně tajné!

Věc: Informace o osobě.

Jméno: Není známé, ale představuje se jako MOND 092.

Druh: Homo sapiens sapiens.

Kategorie: Vyvolený.

Věk: Neudává se.

Forma existence: Originál.

Pohlaví – mužské.

Vzdělání: Fakulta sociálních věd v plástvi SARD 05 před jedenácti lety. Doktorská práce na téma humanizace trubců a její dopady na ekonomickou strukturu pláství.

Zařazení: Zaměstnanec Nejvyšší rady pláství, Investigator I. třídy.

Pravomoci: Absolutní.

Materiál zpracován na žádost Hala Dorniga. Materiál je neúplný, velké množství dat není k dispozici.

* * *

Investigator si s kamennou tváří prohlížel tvář toho člověka, který se mu vlastně ani nepředstavil. Malý, roztěkaný, s podivným tikem v oku. Nepříliš půvabná tvář už je narušena slabými vráskami, krátce střižené vlasy začínají šedivět. Skřehotavým hlasem vyštěkl otázku: „Jak se tedy vlastně jmenujete?“

„Jsem Investigator. To vám musí stačit.“

„Můžete to nějak doložit?“

„Jistěže.“

Investigator stiskl Dornigovo zápěstí. Mladý muž se zachvěl.

Po tu dobu, co pevný stisk svíral ruku vládce plástve A30, defilovaly před Dornigovými očima všechny základní údaje o člověku, s nímž měl nyní co do činění. Takto se představují jen ti nejmocnější.

Jméno: MOND 092. Zařazení: Investigator I. třídy. Rozsah pravomocí: Absolutní.

Potom Dornig ucítil, že se opět může hýbat. Připadalo mu, že proti němu v kanceláři stojí skála. Investigator dosahoval výšky přinejmenším 180 centimetrů, což se zdálo být příliš na to, aby mohl pohodlně využívat dopravního systému plástve. Jen těžko se dal odhadnout jeho věk.

Není mu ještě padesát, odhadoval Dornig. A je sice štíhlý, ale do béžové kombinézy je nasoukáno tělo, které překypuje svaly. Dornig porovnal tuto postavu se svou tělesnou schránkou a bylo zřejmé, že z toho srovnání nevychází nejlépe. Nehybná, hladce oholená tvář. Vysoké čelo, krátce střižené vlasy, kdysi tmavé, teď lehce prošedivělé. A pohled? Dornig se do těch šedých očí dokázal podívat jen jednou. Pak už nikdy.

„Jak vám říkají přátelé?“ zeptal se téměř nesměle.

„Nemám přátele,“ odvětil Investigator s chladem kamene. „Chcete-li mne oslovit, můžete mi říkat Mond.“

„Dobrá, ctihodný Monde,“ řekl Dornig. „Ale tím rozsahem pravomocí...“ začal, ale Investigator mu rozhodným způsobem skočil do řeči.